REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-277/2023-35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Ljubomiru Mirković, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužitelja Biljane Ivanešić, OIB 32798223633, Bana Pavla Šubića 8, 34000 Požega, zastupane po opunomoćeniku Miji Kladariću, odvjetniku u Slavonskom Brodu, Pilareva 8, 35000 Slavonski Brod, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, zastupan po opunomoćenicima iz OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Lopašićeva 6, 10000 Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, vr. p. s. 10.272,22 EUR, nakon javne glavne rasprave zaključene 1. listopada 2026. u nazočnosti opunomoćenika tužiteljice odvjetnika Mije Kladarića i opunomoćenika tuženika, odvjetnika Marka Metelka, odvjetnika iz OD Metelko, Knežević i Partneri d.o.o., na temelju članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o namjenskom kreditu: 3207943818, Kreditna partija: 7103416636 od 25. studenog 2006., koji je solemniziran po Javnom bilježniku Milanu Glibota iz Zagreba br. OU-1094/06, sklopljenog između tužitelja Biljane Ivanešić, OIB 32798223633, Bana Pavla Šubića 8, 34000 Požega, kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačke banke d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, kao kreditora, a koja u čl. 1. glasi "…u kunskoj protuvrijednosti od 80.820,00 CHF (slovima: osamdesettisućaosamstodvadeset švicarskih franaka) obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita.."; odredba dijela članka 2. koja glasi: "... od 80.820,00 CHF (slovima: osamdesettisućaosamstodvadeset švicarskih franaka) i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru promjenljiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., ... sve u kunskoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja."; odredba dijela članka 7. stavka 1. koja glasi: "... u kunskoj protuvrijednosti 445,10 CHF (slovima: četiristočetrdesetpet i 10/100 CHF) obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja..." u članku 7. stavka 2. koja glasi: "Za slučaj izmjene redovne kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita

pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete. O izmijenjenom iznosu anuiteta Kreditor će obavijestiti Korisnika kredita u skladu s Općim uvjetima poslovanja Kreditora."; odredba dijela članka 23. točka J "Na prava i obveze ugovornih strana primjenjuju se Opći uvjeti poslovanja Zagrebačke banke d.d. Potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. i pristaju na njihovu primjenu, te izrijekom potvrđuju da im je pri sklapanju ovog Ugovora uručen primjerak istih. Ugovorne strane pristaju da se u skladu s Općim uvjetima poslovanja Zagrebačke banke d.d. na ovaj ugovorni odnos primjene i sve izmjene i dopune navedenih Općih uvjeta poslovanja koje budu donesene za vrijeme trajanja ovog Ugovora."; odredba dijela čl. 23. točka P: "Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izrijekom potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora."

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, da tužitelju Biljani Ivanešić, OIB 32798223633, Bana Pavla Šubića 8, 34000 Požega, isplati zakonske zatezne kamate po osnovi preplaćenih iznosa po razlici u tečaju CHF, na iznose od:
- na iznos od 2,46 EUR počevši od 10.03.2008. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 1,73 EUR počevši od 11.04.2008. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 6,49 EUR počevši od 13.10.2008. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 13,07 EUR počevši od 14.11.2008. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 1,49 EUR počevši od 11.12.2008. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 17,23 EUR počevši od 13.01.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 22,78 EUR počevši od 16.02.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 13,97 EUR počevši od 17.03.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 16,51 EUR počevši od 10.04.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 17,07 EUR počevši od 15.05.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 13,35 EUR počevši od 12.06.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 15,44 EUR počevši od 14.07.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 10,81 EUR počevši od 14.08.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 15,26 EUR počevši od 11.09.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 11,14 EUR počevši od 12.10.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 13,57 EUR počevši od 12.11.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 12,97 EUR počevši od 11.12.2009. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 19,85 EUR počevši od 14.01.2010. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 23,72 EUR počevši od 10.02.2010. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 22,17 EUR počevši od 10.03.2010. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 28,28 EUR počevši od 10.04.2010. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 31,22 EUR počevši od 10.05.2010. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 40,12 EUR počevši od 10.06.2010. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 46,41 EUR počevši od 12.07.2010. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 39,27 EUR počevši od 12.08.2010. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 62,01 EUR počevši od 10.09.2010. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 51,71 EUR počevši od 10.10.2010. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 53,37 EUR počevši od 10.11.2010. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 62,91 EUR počevši od 10.12.2010. pa do 30. rujna 2015.;

- na iznos od 79,62 EUR počevši od 11.01.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 61,60 EUR počevši od 10.02.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 68,02 EUR počevši od 14.03.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 60,24 EUR počevši od 11.04.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 73,96 EUR počevši od 10.05.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 86,73 EUR počevši od 10.06.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 90,10 EUR počevši od 11.07.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 145,13 EUR počevši od 10.08.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 93,45 EUR počevši od 10.09.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 87,04 EUR počevši od 10.10.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 87,46 EUR počevši od 10.11.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 87,48 EUR počevši od 10.12.2011. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 94,63 EUR počevši od 10.01.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 98,82 EUR počevši od 10.02.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 99,34 EUR počevši od 10.03.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 98,27 EUR počevši od 24.04.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 97,95 EUR počevši od 10.05.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 101,05 EUR počevši od 10.06.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 97,18 EUR počevši od 11.07.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 97,75 EUR počevši od 10.08.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 92,48 EUR počevši od 12.09.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 93,61 EUR počevši od 10.10.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 98,02 EUR počevši od 10.11.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 96,66 EUR počevši od 10.12.2012. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 98,86 EUR počevši od 10.01.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 93,15 EUR počevši od 10.02.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 91,52 EUR počevši od 11.03.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 97,41 EUR počevši od 10.04.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 92,68 EUR počevši od 10.05.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 90,34 EUR počevši od 10.06.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 84,43 EUR počevši od 10.07.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 88,58 EUR počevši od 10.08.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 90,58 EUR počevši od 12.09.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 93,03 EUR počevši od 15.10.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 95,05 EUR počevši od 11.11.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 98,35 EUR počevši od 13.12.2013. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 93,56 EUR počevši od 16.01.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 97,91 EUR počevši od 12.02.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 99,93 EUR počevši od 10.03.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 98,75 EUR počevši od 10.04.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 96,59 EUR počevši od 10.05.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 96,16 EUR počevši od 10.06.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 98,41 EUR počevši od 11.07.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 101,11 EUR počevši od 10.08.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 102,27 EUR počevši od 10.09.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 101,36 EUR počevši od 10.10.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 104,90 EUR počevši od 10.11.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 105,85 EUR počevši od 10.12.2014. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 106,22 EUR počevši od 12.01.2015. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 106,43 EUR počevši od 10.02.2015. pa do 30. rujna 2015.;

- na iznos od 106,43 EUR počevši od 10.03.2015. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 106,43 EUR počevši od 22.04.2015. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 106,43 EUR počevši od 10.05.2015. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 106,43 EUR počevši od 10.06.2015. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 106,43 EUR počevši od 11.07.2015. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 106,43 EUR počevši od 10.08.2015. pa do 30. rujna 2015.;
- na iznos od 106,43 EUR počevši od 10.09.2015. pa do 30. rujna 2015.,

i to od 10. ožujka 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se utvrđuje u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 % poena, a od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 % poena, a u roku od 15 dana.

III. U preostalom dijelu odbijaju se tužbeni zahtjevi koji glase:

"Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, da tužiteljici Biljani Ivanešić, OIB 32798223633, Bana Pavla Šubića 8, 34000 Požega, isplati iznos od 10.272,22 EUR (desettisućadvjestosedamdesetdvaeuradvadesetdvacenta) na ime razlike u iznosima anuiteta nastalih zbog korištenja ništetne odredbe Ugovora o jednostranoj promjeni kamatnih stopa, te korištenja ništetne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, koje je banka koristila prilikom izračuna visine anuiteta u odnosu na iznose anuiteta koji bi se dobili primjenom ugovorene kamatne stope po stopi od 4,5% godišnje i bez primjene ništetne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, zajedno sa zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015. pa do isplate, po kamatnoj stopi koja se do 31. prosinca 2022. određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotnih poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, da tužitelju Biljani Ivanešić, OIB 32798223633, Bana Pavla Šubića 8, 34000 Požega, isplati iznos od 3.596,01 EUR (tritisućepetstodevedesetšesteurajedancent) na ime razlike pogrešno obračunate glavnice zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje

prethodi tekućem polugodištu za 3 % poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 % poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, da tužitelju Biljani Ivanešić, OIB 32798223633, Bana Pavla Šubića 8, 34000 Požega, isplati iznos od 2.364,88 EUR na ime dospjelih zakonskih zateznih kamata, sve u roku od 15 dana."

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, da tužitelju Biljani Ivanešić, OIB 32798223633, Bana Pavla Šubića 8, 34000 Požega, nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 648,17 EUR (šestočetrdesetosameurasedamnaestcenti) sa zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 % poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke (u daljnjem tekstu: zatezna kamata), počev od 30. listopada 2026., pa do isplate, a u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Biljana Ivanešić, OIB 32798223633, Bana Pavla Šubića 8, 34000 Požega, u tužbi koju je podnijela 9. lipnja 2023., istakla je kako je sa tuženikom Zagrebačka banke d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, (u daljnjem tekstu: tužitelj i tuženik), dana 25. studenog 2006. sklopila Ugovor o namjenskom kreditu broj 3207943818, Kreditna partija: 7103416636, koji je solemniziran po Javnom bilježniku Milanu Glibota iz Zagreba br. OU 1094/06 te da su tužitelj i tuženik su ugovorili kredit u kunskoj protuvrijednosti od 80.820,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, na dan isplate kredita. Ugovor je sklopljen na vrijeme od 25 godina. Člankom 7. Ugovora definirani su mjesečni anuiteti otplate, koji iznose 445,10 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja. Temeljem navedenog ugovora tužitelju je isplaćen novčani iznos od 370.827,92 kuna. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 5. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj 43 Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. donesenom u kolektivnom sporu vođenom između

tužitelja Potrošač - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača i poslovnih banka među kojima je bila i Zagrebačka banka d.d. utvrđeno je da su poslovne banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju- ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time postupili suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Navedenom presudom sud je naložio tuženim bankama da prestanu sa ovakvim postupanjem, te da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenjiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom ponudu zamijeniti ova presuda. Sud je nadalje zabranio tuženim bankama takvo ili slično postupanje.

1.1. Tuženik je prilikom izračuna anuiteta kredita koji su plaćani računao obvezu tužitelja u iznosu protuvrijednosti iznosa anuiteta u švicarskom franku prema srednjem tečaju koji je vrijedio na dan plaćanja anuiteta. Na ovaj način je došlo do značajnih povećanja iznosa anuiteta po osnovu povećanja tečaja švicarskog franka u odnosu na kunu. Tuženik je tužitelju izdao dana 15. kolovoza 2022. Promet po kreditu / Specifikaciju uplate iz koga je vidljivo koji iznosi anuiteta su plaćani za vrijeme povrata kredita. Prema točki 2. istog ugovora ugovorena je redovna kamatna stopa od 4,5% koja je promjenjiva u skladu sa odlukom o kamatnim stopama tuženika kao kreditora.
Temeljem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj 43 Pž – 7129/13 od 13. lipnja 2014. kojom je kao tužena obuhvaćena i Zagrebačka banka d.d., ovdje tuženik, utvrđeno je da se ista nije pridržavala odredbi Zakona o potrošačkom kreditiranju te je došlo do pretplate zbog promjene kamatne stope koja je ugovorena prema točki 2. naprijed navedenog ugovora. Prema stavu sudova iz navedenih presuda tuženik nije poštivao u predmetnom ugovornom odnosu jedno od osnovnih načela obveznog prava – načelo savjesnosti i poštenja čime je tužitelj doveden u neravnopravan položaj. Tuženik je samovoljno mijenjao kamatnu stopu, što je utvrđeno i navedenom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, a na što nije bio ovlašten. Odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi je bitna ugovorna odredba, a tuženik nije sa tužiteljem kao korisnikom kredita pojedinačno pregovarao niti je u ugovoru kao ugovaratelj koji je sačinio Ugovor o kreditu precizno odredio uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena niti je utvrđeno temeljem kojih egzaktnih parametara i metoda izračuna tih parametara se vrši promjena kamatnih stopa, zbog čega je nezakonita odredba o kamatama uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužitelja. Tuženik je za vrijeme otplate kredita povećavao kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu od 4,5% što je uzrokovalo zajedno sa povećanjem tečaja švicarskog franka značajno povećanje anuiteta.

1.2. Tužitelj je tuženiku dana 12. svibnja 2023. uputio zahtjev za povrat preplaćenih iznosa po ugovoru o kreditu, no tuženik se na isti zahtjev oglušio. Uvidom u Ugovor i Promet po kreditu / Specifikaciju uplate vidljivo je da je tečaj švicarskog franka na dan 21. prosinca 2006. iznosio 4,588319 kune za jedan franak, a da je anuitet iznosio 2.042,26 kuna, što je bila protuvrijednost od 445,10 švicarskih franaka. Prema stavu sudova iz navedenih presuda, tuženik nije poštivao u predmetnom ugovornom odnosu jedno od osnovnih načela obveznog prava – načelo savjesnosti i poštenja čime je tužitelj doveden u neravnopravan položaj. Tužitelj je sam izvršio obračun preplaćenih anuiteta po osnovu povećanja kamatnih stopa i povećanja tečaja švicarskog franka u odnosu na kunu, koji prema tako izvršenom obračunu iznosi 8.938,16 eura / 67.344,20 kuna, a u tablici su navedeni datumi dospjelosti anuiteta, datumi uplata, iznosi uplata i razlika po svakom pojedinom anuitetu. Po provedenom financijsko knjigovodstvenom vještačenju tužitelj si pridržava pravo urediti tužbeni zahtjev ovisno o iznosima pretplate po pojedinim anuitetima iz Nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka.

1.3. Kako su naprijed navedenim pravomoćnim presudama Visokog trgovačkog suda RH utvrđene ništetnost ugovorenih odredbi o promjenjivosti kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. kao i ništetnost ugovorene odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, to je tuženik sukladno čl. 323 Zakona o obveznim odnosima dužan vratiti sve što je primio na temelju takvih odredbi ugovora, sukladno odredbama članka 1111., članka 1115. i članka 1046. ZOO-a. Odredbom članka 502.c Zakona o parničnom postupku propisano je da se sve fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavak.1. ovog Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom slučaju sud će biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Na isti način ovu materiju regulira i odredba članka 138. a Zakona o zaštiti potrošača. Tuženik je tužitelju sukladno zakonskoj obvezi u veljači 2016. godine ponudio konverziju kredita, te je dostavio tužitelju obavijest prema obračunu koji je tuženik sastavio sam, bez mogućnosti sudjelovanja tužitelja u ovom izračunu. Iz Dodatka ugovoru o kreditu proizlazi da je preostali iznos neotplaćene glavnice iznosi 440.710,94 kuna. Tužitelju je nakon izračuna konverzije preostalo otplatiti 196 rate, kako je to navedeno i u Dodatku ugovora. Dakle, tužitelj je trebao otplatiti iznos od 400.282,96 kuna (196 rata x iznos od 2.042,26 kuna), a u Dodatku ugovora je navedeno da je preostali iznos neotplaćene glavnice iznosi 440.710,94 kuna. Stoga razlika pogrešno obračunate glavnice iznosi 5.365,72 eura / 40.427,98 kuna. Tužitelj je predložio sudu da utvrdi presudom da su ništetne odredbe navedenog Ugovora o namjenskom kreditu u dijelu gdje je utvrđeno da se odobrava kredit tužitelju kao korisniku kredita u kunskoj protuvrijednosti od 80.820,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita te i da je redovna kamata koja je tijekom postojanja obveze po Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama tuženika, sve u kunskoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja. Također je tužitelj predložio da se utvrdi da je ništetan i dio članka 7. navedenog Ugovora o namjenskom kreditu koji glasi: "…u kunskoj protuvrijednosti 445,10 CHF, obračunatom po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja."

1.4. Po osnovi restitucijskog zahtjeva u tužbi tužitelj od tuženika potražuje na ime razlike u iznosima anuiteta nastalih zbog korištenja ništetnih odredbi o jednostranoj promjeni kamatnih stopa i ništetnoj odredbi vezanoj za valutnu klauzulu iznos od 8.938,16 EUR i to sa zateznom kamatom od dospijeća svakog pojedinačnog novčanog iznosa pa sve do isplate (stranica 7 – 9 sudskog spisa), a od tuženika je zahtijevao i iznos od 5.365,72 EUR na ime razlike pogrešno obračunate glavnice zajedno s zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. pa do isplate te i trošak parničnog postupka na koji je zahtijevao zateznu kamatu počev od donošenja presude pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava istaknuti tužbeni zahtjev kao neosnovan, dodajući kako su tuženik i tužitelj sklopili Ugovor o namjenskom kreditu 3207943818 od 25. studenog 2006. kojim je tužitelju stavljen na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti CHF 80.820,00 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). Ističe da tužitelj u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i na način podešavanja kamatne stope, te s osnove navodne ništetnosti tih odredbi postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 8.938,16 eura / 67.344,20 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, kao i iznosa od 5.365,72 eura / 40.427,98 kuna na ime razlike navodno pogrešno obračunate glavnice zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

2.1. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 – dalje u tekstu: ZOO/05), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava.

2.2. Tuženik nadalje ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja po Ugovoru o kreditu u zastari. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 126. ZZP-a u svezi odredbe čl. 230. ZOO-a. Odredbom čl. 126. ZZP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Dakle,

zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 9. lipnja 2023., to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari, a posebno da je nastupila zastara za podnošenje tužbe za utvrđenjem ništetnim načina promjene kamatne stope (potraživanje po osnovi ništetne kamatne stope). Tuženik je određeno istakao da je zastara nastupila 14. lipnja 2019., odnosno da je tužitelj mogao podnijeti tužbu za utvrđenjem ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope do 13. lipnja 2019., a zbog čega tužitelj podnošenjem tužbe na dan 9. lipnja 2023. nema pravo potraživati navodno preplaćene iznose sa osnove promjene kamatne stope.
Navedeno nesporno proizlazi i iz stava VSRH izraženog na sjednici Građanskog odjela VSRH od 31. siječnja 2022. na kojoj je dano dodatno tumačenje i objašnjenje shvaćanja iz revizijske odluke br. Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. i pravnog shvaćanja Građanskog odjela VSRH br. Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., i na kojoj je donesen slijedeći zaključak: „Ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.” Navedeno pravno shvaćanje već je bilo izraženo u rješenju Županijskog sud u Varaždinu, Stalne službe u Koprivnici poslovnog broja Gž-1252/2021 od 20. listopada 2021. godine, u kojem se također navodi: „Naime, zastara za više isplaćene iznose po osnovu kamate počela bi teći od 13. lipnja 2014. i istekla bi 13. lipnja 2019., dok zastara za više isplaćene iznose po osnovu tečajne razlike bi počela teći 14. lipnja 2018. i istekla bi 14. lipnja 2023. Kako je tužba podnesena 22. siječnja 2020., to bi zastarom bili obuhvaćeni iznosi više preplaćene kamate.“ Odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu jest da su tužitelj i tuženik dana 3. veljače 2016. sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu (dalje u tekstu: Dodatak) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15). Tim Dodatkom su parnične stranke izmijenile osnovni Ugovor o kreditu na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Dakle, Dodatkom je promijenjena ugovorena valutna klauzula i ugovorna kamatna stopa iz osnovnog ugovora čime je tužitelj prihvatio i promjenjivu kamatnu stopu (određeno strukturiranu), a koja kamatna stopa se primjenjivala na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u EUR od dana sklapanja osnovnog ugovora. Cilj i osnovno načelo ZIDZPK/15 propisano je odredbom čl. 19.b koja navodi da konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit

denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Odredbom čl. 19.c određen je način izračuna konverzije, gdje se u toč. 1. i 2. navodi da se na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu. Točkom 3. citirane odredbe propisano je da se početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. (kako je prethodno navedeno), i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta. Odredbom čl. 19. c točka 4. ZIDZPK/15 propisano je da se prilikom konverzije kredita uzimaju u obzir cjelokupni iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF te se navedeni cjelokupni iznosi pretvaraju u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate. Dakle, zakonom je bilo točno propisano na koji način se vršila konverzija kredita iz CHF u EUR. Osim toga, odredbama ZIDZPK/15 nije samo bilo propisano na koji način se ima provesti konverzija kredita iz CHF u EUR, nego i način na koji je potrebno izvršiti provjeru izračuna konverzije te obavijestiti potrošača o tome, dakle na koji način i u kojoj mjeri informirati potrošača o samoj konverziji. Odredbom čl. 19. d propisano je da je Banka za potrebe provjere izračuna konverzije bila dužna izraditi kalkulator na temelju kojeg je izračunata konverzija, koji uključuje detaljan pregled izračuna svih elemenata izračuna konverzije utvrđene u članku 19.c ZIDZPK/15, te ga učiniti dostupnim svakom pojedinom potrošaču preko svojih mrežnih stranica, kao i da je dužna prije objave kalkulatora na mrežnoj stranici pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim člankom 19.c ovoga Zakona te takvo mišljenje objaviti na svojim mrežnim stranicama u roku od 45 dana od dana stupanja na snagu ZIDZPK/15. Tuženik je u cijelosti postupio u sukladno gore navedenim odredbama te je pribavio mišljenje ovlaštenog revizora i to mišljenje objavio na mrežnim stranicama tuženika (dostupno na www.zaba.hr).

2.3. Nadalje, tuženik je tužitelju pravovremeno i u skladu s odredbama ZIDZPK/15 dostavio izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015. u usporedni kredit s valutnom klauzulom u EUR utemeljen na novom otplatnom planu koji je zamijenio početno utvrđeni otplatni plan i koji je uzeo u obzir valutu kredita (CHF - EUR) i tijek kamatnih stopa, kako za CHF kredit tako i za EUR kredit, pritom uzimajući u obzir cjelokupne iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih

obroka u CHF. Dakle, potpisivanju Dodatka je sukladno zakonskoj obvezi prethodio prihvat izračuna konverzije i to nakon primitka svih zakonom propisanih informacija, omogućavanja provjere tih informacija te potvrde kalkulatora od strane ovlaštenog revizora. Stoga, ističe se da je tuženik bio u zakonskoj obvezi ponuditi tužitelju sklapanje Dodatka, a tužitelj je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi izmijeniti osnovni ugovorni odnos s tuženikom odnosno tužitelj je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima. Upravo je tužitelj slobodnim očitovanjem volje odlučio urediti ugovorni odnos s tuženikom (tako da se ima smatrati EURskim korisnikom kredita od početka), slijedom čega tuženik smatra u cijelosti neosnovanim tužiteljevu tužbu, a što uostalom proizlazi i iz odluke Vrhovnog suda RH, posl.br. Gos 1/2019, donesene u oglednom postupku, o kojoj se tuženik očituje u nastavku. Sud EU je dana 5. svibnja 2022. donio odluku u predmetu C-567/20, kojom odlukom je odgovorio na prvo pitanje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, koje je u bitnome navodilo imaju li potrošači pravo da sudski osporavaju odredbe osnovnog ugovora ili na zakonu uspostavljenog dodatka ugovoru kako bi ostvarili pravo na povrat sve koristi koju je banka stekla zbog nepoštenih odredbi. Sud EU je utvrdio da potrošači nemaju pravo osporavanja odredbi pa tako niti pravo povrata koristi i to iz razloga: - što su odredbe Glave IV. a Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15) sukladno čl. 1. st. 2. Direktive 93/13/EZ isključene od ispitivanja nepoštenosti (nisu obuhvaćene materijalnim područjem primjene te direktive – točkama 55., 59. i 64. Odluke) - što je cilj zakonodavca kod donošenja tih odredaba (odredaba o konverziji) bio uspostava ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana te da je taj cilj tom zakonodavnom intervencijom postignut – točkama 57. i 62. Odluke) - što su ugovorne strane zakonodavnom intervencijom i suglasnošću volja izmijenile navodno ništetne ugovorne odredbe čime je stvorena nova pravna osnova. Dakle, Sud EU je u ovoj pravnoj stvari meritorno odlučio te iznio stav da je Dodatak ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti uzimajući u obzir članak 1. stavak 2. Direktive 93/13. Naime, navedeni članak se temelji na pretpostavci da zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge. Radi se o pravnom stavu koji nije nepoznat u praksi Suda EU i koji je Sud EU već iznio u drugim odlukama koje su posljedica zahtjeva za prethodnu odluku drugih država članica, kao što su primjerice odluke C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) od 9. srpnja 2020. godine i C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) od 21. prosinca 2021. godine (štoviše na odluku C-243/20 Sud EU se pozvao i u odluci C-567/20 – toč. 57. odluke). Tako je Sud EU u prethodnim odlukama iznio pravni stav iz kojeg se može zaključiti i ono što je Sud EU zaključio u odluci C-567/20, a to je da konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i njezini učinci ne mogu biti predmetom ispitivanja nepoštenosti. Sud EU u svojoj odluci C-243/20 pojašnjava da izraz „obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba“ s obzirom na trinaestu uvodnu izjavu Direktive, obuhvaća istodobno odredbe nacionalnog prava koje se primjenjuju između ugovornih stranaka neovisno o njihovu izboru i one koje su dispozitivne naravi, to jest one koje se primjenjuju automatski kada ne postoji drugačiji dogovor među strankama. U predmetu C-81/19 Sud EU posebno je istaknuo da je to isključenje od primjene režima iz Direktive opravdano činjenicom da je načelno legitimno pretpostaviti da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora te da je ta okolnost opravdanje za isključenje Direktive u situacijama kada su u potrošačkim ugovorima ugovorene

odredbe koje su odraz zakonskih odredbi. Dakle, zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora, a koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepoštene, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora i da je ta presumpcija neoboriva.

2.4. Slijedom navedenog, proizlazi da je konverzija kredita tužitelja iz CHF u EUR, koja je isto tako odraz zakonskih odredbi ZIDZPK/15, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da su stoga svi učinci konverzije (koji su usput rečeno nesporno retroaktivni), isključeni iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (praesumptio iuris et de iure) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca.

2.5. Tuženik ukazuje na pravno shvaćanje zauzeto na sedmoj sjednici građanskog odjela VSRH, a iz kojeg pravnog shvaćanja proizlazi: ‘’Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 – dalje: ZOO), na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“ Ovo pravno shvaćanje potrošačima daje isključivo pravo na zatezne kamate na takozvanu preplatu iz konverzije, odnosno na preplatu koja je nastala kada se radio izračun konverzije sukladno kalkulatoru te kada se sukladno čl. 19.c. ZID ZPK simulirala otplata CHF kredita u EUR-ski kredit. Drugim riječima, tužitelj kao potrošač niti po ovom pravnom shvaćanju nema pravo na preplaćene iznose s osnove možebitne ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF-u, već isključivo na zatezne kamate na preplatu iz konverzije, a kojem tužbenom zahtjevu, da je uopće postavljen u ovom postupku, osnova ne bi bila ništetnost već stjecanje bez osnove sukladno čl. 1111. i 1115. ZOO-a. Budući da tužitelj u ovom postupku ne potražuje zatezne kamate na preplatu iz konverzije, a niti je tijekom postupka na bilo koji način osporavao provedenu konverziju, to je ovako postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan.

2.6. Osim toga, ističe tuženik, Vrhovni sud Republike Hrvatske je nakon odluke Suda EU u predmetu C-567/20 od dana 5. svibnja 2022. godine nastavio postupak povodom prijedloga za dopuštenje revizije u predmetu Revd 2021/2020 te je dana 1. lipnja 2022. godine donio rješenje poslovni broj Revd 2021/2020-6 kojim se odbacuje revizija tužitelja protiv presude Županijskog suda u Sisku posl. br. Gž 604/2017/8 od dana 8. svibnja 2020. godine, kojom je potvrđena presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. P-3881/15 kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za isplatom preplaćenih kamata i tečajnih razlika nastalih uslijed navodne ništetnosti odredbe ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i promjenu kamatne stope sukladno važećim odlukama Banke, a koji ugovor o kreditu je konvertiran prema odredbama ZIDZPK/15. Odbacujući predmetnu reviziju VSRH u rješenju Revd 2021/2020 navodi: „Imajući na umu navedeno pravno shvaćanje ovog suda u pogledu valjanosti zaključenih Dodataka Ugovorima o kreditu (tzv. ugovori o

konverziji), na temelju izričitih odredaba specijalnog propisa (Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju „Narodne novine“ broj 102/15) i odnosa prema pravnim pravilima iz Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima iz odluke Gos-1/2019-36 od 4, ožujka 2020., kao i činjenicu da se odluka u kolektivnom sporu na koju se poziva tužiteljica kao razlog važnosti istaknutog pitanja ne odnosi na navedene dodatke ugovorima niti na njih ima neposredan učinak, postavljeno pitanje nije važno pitanje u smislu odredbe čl. 385.a st. 1. ZPP.“ Slijedom navedenog, tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, a nastavno na odluku Suda EU u predmetu C-567/20 i rješenje posl.br. Gos 1/2019, konačno zauzeo i ponovno potvrdio pravno shvaćanje da nakon provedene konverzije ugovora o krediti prema odredbama ZIDZPK/15 tužitelj ne raspolaže valjanom pravnom osnovnom za potraživanjem bilo kakvih iznosa s osnove preplaćenih tečajnih razlika i kamata. Stav Suda EU iz gore navedene odluke C-567/20 više puta je potvrđen i od strane Vrhovnog suda RH (dalje: VSRH). Prvenstveno je taj stav VSRH već bio iznio u oglednom postupku (rješenje VSRH posl.br. Gos 1/2019 od 4. ožujka 2020., no također je taj stav VSRH i naknadno potvrdio recentim rješenjem posl. broj Rev 1014/18 iz veljače 2022. Naime, VSRH je dana 9. veljače 2022. objavio rješenje iz listopada 2021. kojim rješenjem je potvrdio da je sklapanjem Dodatka ugovora kojim je izvršena konverzija kredita u tom postupku, tuženik kao Banka udovoljio tužbenom zahtjevu tužitelja kojim je isti zahtijevao utvrđenje ništetnosti obračuna ugovorenih promjenjivih kamata i isplatu više plaćenog iznosa. Dakle, VSRH je ovom odlukom opetovano iznio svoj pravni stav vezano za konvertirane ugovore o kreditu te je nedvojbeno utvrdio da se ne mogu smatrati osnovanim potraživanja potrošača kao tužitelja i to jasno navodeći da je sklapanjem Dodatka došlo do udovoljenja njihovim tužbenim zahtjevima, dakle istom tužbenom zahtjevu koji je tužitelj postavio u ovom postupku. Osobito se ukazuje na točke 12. i 13. citiranog rješenja u kojima sud ističe: „Prema shvaćanju revizijskog suda tuženik je postupajući u skladu s odredbom članka 19.e Zakona o potrošačkom kreditiranju i izrađujući izračun konverzije kredita, koji je tužitelj prihvatio i s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu, zapravo ispunio tužbeni zahtjev u okviru kojeg je tužitelj zahtijevao utvrđenje ništetnosti obračuna ugovorenih promjenjivih kamata i isplatu više plaćenog iznosa. Stoga, u situaciji kada je sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je umanjena glavnica duga, ima se smatrati udovoljenje tužbenom zahtjevu kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji se odnosi na promjenjive ugovorene kamate i isplatu više plaćenih kamata, pa osnovano u konkretnom slučaju tužitelj potražuje naknadu troškova parničnog postupka u skladu s odredbom članka 158. stavak 1. ZPP.“ Slijedom navedenog, očito je da tužitelj nema valjanu pravnu osnovu utvrđivati ništetnost pojedinačnih odredbi te zahtijevati bilo kakvu isplatu s te osnove. Rješenje VSRH posl. broj Rev 1014/18 je kao što je već ranije navedeno, u skladu s rješenjem koje je VSRH donio u oglednom postupku. Naime, u oglednom postupku koji se vodio pod posl.br. Gos 1/2019 pokrenutom radi rješavanja pitanja važnog za jedinstvenu primjenu prava, dana 4. ožujka 2020. doneseno je rješenje kojim je VSRH odgovarajući na postavljeno pravno pitanje: Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?” odgovorio: “Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj

klauzuli.” VSRH zauzima jasno pravno stajalište da taj sporazum, bez obzira je li sklopljen u formi tzv. dodatka – aneksa ili ugovora, predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu (ZIDZPK/15) ocijenjenom suglasnim s Ustavom RH. Prema shvaćanju VSRH, a imajući prije svega na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon u odnosu na opća pravila obveznog prava te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, ne mogu opća pravila ZOO-a o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZIDZPK/15, o konverziji, dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji, a to sve pod pretpostavkom da je sporazum o konverziji sklopljen sukladno prisilnim propisima ZIDZPK/15. VSRH navodi i da je ZIDZPK/15 ustanovio posebna pravila temeljem kojih je tuženik bio u zakonskoj obvezi ponuditi tužitelju sklapanje sporazuma (Aneksa), a tužitelj je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi stvoriti novu pravnu osnovu odnosno tužitelj je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima, pa je stoga sporazum o konverziji valjan i proizvodi pravne učinke od samoga početka tako da je položaj tužitelja izjednačen s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR, čime je otklonjena neravnoteža u slučaju kredita u CHF, što je bio smisao ZIDZPK/15 kao posebnog zakona ne-sistemskog karaktera. U pogledu pitanja jesu li osnovani pojedini kondemnatorni zahtjevi korisnika kredita (prvenstveno zahtjevi za isplatu) nakon sklopljenog sporazuma o konverziji, VSRH u drugom dijelu upućuje na već ranije iznesene razloge svoje odluke o postojanju pravnog interesa glede kondemnatornih zahtjeva (vidjeti str. 5. – 6. obrazloženja odluke). U tom dijelu VSRH navodi: „Dakle, treba reći da se postojanje pravnog interesa, posebice kod kondemnatornih zahtjeva (o kojemu je uz deklaratorni zahtjev bila riječ u predmetu broj Rev-2868/2018), ne može načelno isključiti, a što bi u protivnom trebati dokazivati tuženik. U svakom slučaju ne bi se moglo isključiti postojanje pravnog interesa kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona. Tako treba tumačiti i drugu odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018 11 od 3. rujna 2019., koja se također bavila pitanjem pravnog interesa, u okviru kolektivne sudske zaštite kojom se sud bavio u tom predmetu, odnosno postojanjem pravnog interesa za utvrđenje ništetnosti onih kredita vezanih uz CHF glede kojih nije sklopljen sporazum o konverziji u kredite vezane uz EUR-e.“ Slijedom navedenog, VSRH zauzima pravno shvaćanje da načelno korisnici kredita koji su izvršili konverziju kredita iz CHF u EUR imaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve (jer treba poći od toga da podnositelji kondemnatorne tužbe u pravilu ne moraju dokazivati postojanje pravnog interesa), ali ipak samo pod uvjetom da ističu one razloge ili okolnosti eventualne ništetnosti koji se tiču same konverzije, bilo zbog razloga iz općeg obveznog prava bilo zbog toga što konverzija nije eventualno provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15. Dakle, u svim drugim slučajevima, kao što je to i u ovom pojedinačnom predmetu, korisnici kredita koji su konvertirali svoj kredit po ZIDZPK/15 nemaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve koji bi se odnosili na bilo kakva obeštećenja koja bi mogla proizlaziti iz odnosa između Banke i korisnika kredita, a koji odnos je naknadno uređen sporazumom o konverziji kao novom pravnom osnovom među strankama. VSRH dodatno pojačava ovaj stav i tumačenjem presude Suda EU (posl.br. C-118/17 - Dunai) gdje, kao razloge zbog kojih ova presuda nije primjenjiva na slučajeve konverzije kredita u Republici Hrvatskoj, naglašava važnost činjenice da postoji temeljna razlika između okolnosti

slučaja konverzije u Mađarskoj i slučaja konverzije u Republici Hrvatskoj. Naime, u Mađarskoj je postojala izravna zakonska intervencija u svaki ugovorni odnos, dok je prema ZIDZPK/15 ostavljeno na volju i odluku korisnicima kredita da li će prihvatiti ili odbiti konverziju, koju su im banke, pa tako i tuženik morali ponuditi. Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a, jasno je da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama. Naime, u tužbi tužitelj uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu. U smislu navedenog, tuženik ističe da se protivi svim dokaznim prijedlozima tužitelja, osobito prijedlogu radi provođenja financijskog vještačenja s ciljem izračuna navodno preplaćenih iznosa. Iz zakonskog okvira određenog ZIDZPK/15, pravnih stajališta VSRH izraženih u odlukama posl.br. Gos 1/2019, Rev 1014/18, Revd 2021/2020 te iz odluke Suda EU C-567/20, proizlaze sljedeće okolnosti primjenjive na ovaj konkretni slučaj: Dodatak ugovora o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je; Dodatkom ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika stvorena je nova pravna osnova koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca; Tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove; Tužitelj je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Dodatka pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita. zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a i Suda EU, jasno je da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama. Naime, u tužbi tužitelj uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu. Tuženik ističe da se nakon oglednog spora već razvila brojna sudska praksa županijskih sudova RH, koji su sukladno uputama Vrhovnog suda RH, a sve u smislu ujednačavanja sudske prakse i ravnopravnosti svih u primjeni iste, donijeli presude kojima su u konačnici odbili deklatorne i / ili kondemnatorne tužbene zahtjeve tužitelja iz razloga što su utužili iznose koji su sukladno odredbama ZIDZPK/15 obuhvaćeni provedenom konverzijom.

2.7. Dodatno, tuženik ističe, da sve i kad bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi bio osnovan deklaratorni dio tužbenog zahtjeva tužitelja (osnovanost čega se u cijelosti osporava), iz recentne sudske prakse županijskih sudova proizlazi stav da,

unatoč tome, nisu osnovani kondemnatorni zahtjevi tužitelja, i to upravo zato što su posljedice možebitne ništetnosti spornih ugovornih odredbi iz osnovnog ugovora u potpunosti otklonjene konverzijom kredita kao valjanom novom pravnom osnovnom koja proizlazi iz kogentnih zakonskih odredbi. U tom smislu Županijski sud u Varaždinu u presudi Gž-1780/2019 od 7. srpnja 2020. navodi: „Imajući u vidu da je prema odredbama ZID ZPK/15 o konverziji prilikom izračuna nove obveze potrošača sada po kreditu u valuti EUR bilo potrebno uzeti sve uplate anuiteta koje sadrže i promjenjivu kamatu i utvrditi visinu obveze koliko bi ista iznosila po ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom EUR na isti iznos kredita isplaćenog u kunama i prema kamatnoj stopi koja je jednaka kamatnoj stopi po iznosu, vrsti i razdoblju promjene koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, na koji način se može doći i do pretplate s kojom je vjerovnik dužan postupati na način propisan čl.19.c ZID ZPK/15, jasno je da za utvrđenje da li je tuženica stekla utuženi iznos bez osnove, činjenica da su stranke sklopile Aneks ugovoru o kreditu na temelju ZID ZPK/15 je odlučna. Obzirom da Aneks ugovora o kreditu predstavlja pravnu osnovu sklopljenu po strogo definiranim zakonskim uvjetima koja sadrži opravdanje zadržavanja prethodnih plaćanja, između ostalih i iznosa obračunatih na temelju promjenjive kamatne stope sadržane u anuitetima, da je Aneksom ugovora o kreditu definirana kamatna stopa i način njezine promjene, te imajući u vidu činjenicu da su stranke Aneksom ugovora o kreditu u članku 2. istoga utvrdile na dan 30. rujna 2015. manjak u iznosu od 226,2 EUR, zahtjev tužitelja za isplatu temeljem stjecanja bez osnove u ovom konkretnom slučaju ne može biti osnovan.“ Na jednak način prethodne okolnosti potvrđuje isti sud i u odluci broj Gž-1938/2019 od 19. svibnja 2020. (str. 6). Ta stajališta potvrđuje i Županijski sud u Dubrovniku u presudi Gž-706/2019 od 29. travnja 2020., a u kojoj odluci, između ostalog, sud ističe i da tužitelj nije morao pristati na konverziju, prema ponudi koju je tužena morala dati, kao i da je ZIDZPK/15 propisao obračun, proceduru i rok u kojem su banke morale dati ponudu klijentima radi konverzije, pa ako potrošač prihvati konverziju, taj sporazum predstavlja među strankama novu pravnu osnovu zbog čega tužitelj nema osnove za isplatu na temelju stečenog bez osnove zbog ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi (utvrđenje koje jest bilo predmetom tužbenog zahtjeva).

2.8. Slijedom navedenog, stav je tuženika da tužitelj nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i / ili valutnoj klauzuli te potraživati bilo kakva obeštećenja s te osnove. Međutim, sve i kada bi naslovni sud zauzeo stav da tužitelj ima pravni interes utvrđivati ništetnim navedene odredbe osnovnog ugovora, sukladno gore navedenim odlukama, tužitelj nipošto ne ostvaruje pravo na isplatu pa se stoga predlaže tužbeni zahtjev tužitelja odbiti kao u cijelosti neosnovan. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dospijeća istih tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se

zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004., Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015.: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Tužitelj predmetnom tužbom predlaže i da sud naloži tuženiku da isplati tužitelju iznos u visini od 5.365,72 eura / 40.427,98 kuna zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. do isplate, s osnove navodne razlike nedospjelog iznosa glavnice na dan 30. rujna 2015. Tuženik ističe da iznos od 5.365,72 eura / 40.427,98 kuna koji tužitelj zahtijeva ne predstavlja iznos koji je tužitelj tijekom otplate kredita po CHF partiji kredita više platio s osnove povećanja tečaja po predmetnom Ugovoru o kreditu već je predmetni iznos posljedica sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija. Sklapanjem Dodatka, a valjanost kojih odredbi Dodatka Ugovora o kreditu tužitelj u ovom postupku ne osporava niti dovodi u pitanje u okviru činjenica iznijetih u tužbi, promijenjeni su iznos i valuta kredita te je tako utvrđen i iznos kredita u valuti EUR. Dakle, tužitelj je pristao na sklapanje Dodatka Ugovora o kreditu koji je sastavljen sukladno obveznim zakonskim odredbama od strane tuženika te su tako sporazumno određeni uvjeti kredita za razdoblje od 30. rujna 2015. pa nadalje. Radi navedenoga, tužitelj nema pravo od tuženika zahtijevati isplatu iznosa od 5.365,72 eura / 40.427,98 kuna te tuženik predlaže takav zahtjev odbiti kao neosnovan. Iako je tuženik već detaljno argumentirao prigovor zastare ranije u ovom odgovoru na tužbu, opreza radi navodi kako ističe prigovor zastare i za ovo potraživanje.

2.9. U odnosu na prijedlog tužitelja da se u ovom postupku provede financijsko vještačenje, tuženik ističe da se protivi takvom prijedlogu iz razloga što je trenutno sporna uopće osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja, pa stoga tuženik predlaže prvenstveno provođenje personalnih dokaza. Međutim, ukoliko bi naslovni sud odlučio izvoditi dokaz financijskim vještačenjem tuženik predlaže provođenje financijskog vještačenja na okolnost i sa zadatkom: (za razliku u tečaju u CHF) - izračuna novčanog iznosa, izraženog u kunama, i eurima po fiksnom tečaju konverzije, po mjesecima, kao razlike između iznosa anuiteta koje bi tužitelj platio da se primjenjivao tečaj CHF spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita i iznosa anuiteta koje je tužitelj stvarno plaćao po tečaju CHF spram HRK na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta kada je tečaj CHF spram HRK bio niži nego tečaj CHF spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita; (za razliku u kamati) - izračuna novčanog iznosa, izraženog u CHF i HRK, i eurima po fiksnom tečaju konverzije, po mjesecima, kao razlike između kamata koje bi tužitelj platio da se u tom razdoblju primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa i stvarno plaćenih kamata po

sniženim kamatnim stopama; (na okolnost konverzije kredita) - da se vještak očituje da li je konverzija provedena sukladno zakonskim odredbama ZIDZPK/15 te jesu li su prilikom izračuna konverzije i sklapanja Dodatka predmetnog Ugovora o kreditu bile uzete u obzir navodne preplate tužitelja vršene s obzirom na promjene u kamatnim stopama kroz razdoblje od početka otplate predmetnog kredita pa do konverzije kao i da li je pri izračunu konverzije u obzir uzeta valuta kredita (CHF-EUR). (na okolnost utvrđene preplate na dan 30. rujna 2015. u članku 5. Dodatka Ugovoru o kreditu.) - da se vještak očituje koliki je prilikom izračuna konverzije iznos preplate , odnosno kolika je razlika između zbroja uplaćenih iznosa po kreditu u CHF, preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB-a na dan uplate i zbroja rata/anuiteta po kreditu u EUR u skladu s otplatnim planom za kredit u EUR.

3. Očitujući se na odgovor na tužbu, tužitelj u tužbi ističe kako je potrošač iz Ugovora o kreditu, a rečeni Ugovor sadrži ništetnu odredbu kojom je ugovoreno vezivanje glavnice ugovora uz valutu švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora tužitelj nije kao trgovac tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane Odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Dakle, tužitelj tvrdi kako je tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne Novine" broj: 96/03 dalje: ZZP/03) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. tuženik je postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne Novine" broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09 - dalje: ZZP/07) i to člancima 96. i 97. te i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZOO/05).

4. Tužitelj se u tužbi poziva na odredbu članka 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZPP) tj. na pravno utvrđenje te se pozvao na presudu Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj Pž-6632/2017-10 kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u točki 1. izreke u dijelu u kojem je utvrđeno da je tuženik u periodu od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik nije potrošača informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a to znači da je tuženik postupao protivno po pozitivnim propisima i onda on – tužitelj ima pravo na preplatu po osnovi tečajne razlike upravo ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, a koja se odnosi na svaki kredit koji je sklopljen u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008.

5. Tužitelj ocjenjuje kako je tuženik prilikom zasnivanja kreditnog odnosa nametnuo nepoštenu ugovornu odredbu kojom je glavnicu kredita isplaćenu u HRK vezao uz kretanje tečaja valute CHF jer je tečaj valute CHF naknadno tijekom ugovornog razdoblja mijenjan, a slijedom čega je i obveza tužitelja na povrat kredita u

kontinuitetu tijekom razdoblja neopravdano bivala veća i nakon svake promjene ukupno zaduženje tužitelja je bilo veće. Tužitelj ističe kako je zbog promjene tečaja više otplatio tuženiku novčanih sredstava no što je bilo izvorno ugovoreno i onda tužitelj ostvaruje pojedinačnu restituciju kao potrošač temeljem presude donesene u sporu povodom zaštite kolektivnih interesa potrošača. Pravni je stav tužitelja da je ništetna ugovorna odredba o pravnom poslu iz kreditnog odnosa u okviru koje bi bila sadržana ugovorna klauzula temeljem koje je glavnica kredita vezana uz valutu švicarski franak. Nadalje, tužitelj ocjenjuje kako je riječ o djelomičnoj ništetnosti koja za sobom ne povlači i ništetnost cijelog Ugovora, a zbog djelomične ništetnosti koja je utvrđena identificiranom presudom donesenom povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovom tužbom tužitelj ostvaruje, kako ističe u tužbenim navodima, pojedinačni restitucijski zahtjev i od tuženika potražuje novčani iznos koji je tuženik ostvario uslijed negativnog efekta primjene nepoštene odredbe vezivanja glavnice kredita uz valutu CHF, ali i zbog činjenice da je tijekom otplatnog razdoblja kamatna stopa sa 4,50 % godišnje mijenjana na temelju jednostrane Odluke o kamatnim stopama tuženika.

6. Tužitelj ne spori da je između njega i tuženika, a vezano za provedbu obveze tuženika iz Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 102/15 – dalje ZPK/15) sklopljen između njega i tuženika Sporazum o konverziji kojim je prema izračunu tuženika izmijenjen osnovni Ugovor o kreditu. No, tužitelj tvrdi kako sklopljenim Sporazumom o konverziji nisu otklonjene sve posljedice nepoštenog postupanja tuženika prema njemu kao potrošaču jer je tuženik postupio protivno odredbama glave IVa Konverzija kredita denominiranih u CHF i denominiranih u HRK s valutnom klauzulom u CHF Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine "broj: 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15, 102/15 – dalje u tekstu: ZPK/09). Dakle, tužitelj ocjenjuje da je Sporazum o konverziji sklopljen protivno izričitoj zakonskoj obvezi po kojoj se konverzija mora provesti na način da se položaj tužitelja kao potrošača zbog učinka valute CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit uz valutu EUR pa tužitelj tužbom potražuje razliku novčanog iznosa u dijelu u kojem nije izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit uz valutu EUR. Dodatno potražuje i zatezne kamate na iznose koji su obuhvaćeni konverzijom i to od njihovog dospijeća pa do učinka konverzije. Kao što potražuje na iznos od 5.365,72 EUR na ime razlike pogrešno obračunate glavnice, zateznu kamatu od 1. listopada 2015. pa do isplate.

7. Predmet spora je restitucijski zahtjev tužitelja za povratom preplaćenih iznosa zbog ništetnih odredaba iz Ugovora o namjenskom kreditu, broj Ugovora 3207943818 od 25. studenog 2006., kako po osnovi razlike između početno ugovorene kamatne stope i kamatne stope koja se tijekom otplate kredita mijenjala na više tako i u odnosu na jednostranu odredbu o valuti CHF tj. odredbu o valutnoj klauzuli na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a koji je naknadno izmijenjen sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu, tj. sklapanjem konverzije na dan 3. veljače 2016., u kojem su ugovorne stranke tj. tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor suglasno utvrdili da na dan sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu od 3. veljače 2016. nedospjeli glavni dug iz osnovnog Ugovora iznosi 63.132,12 CHF što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan 30. rujna 2015. iznosi 40.884,92 EUR i taj novčani iznos je tužitelj kao korisnik kredita dužan kreditoru platiti zajedno s redovnom kamatom u skladu s odredbama Dodatku Ugovoru, sve u kunskoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju HNB na dan

plaćanja. Preplata tj. zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB na dan uplate veći je od zbroja anuiteta / rata po kreditu u EUR i to u skladu s Otplatnim planom za kredit u EUR, računajući do 30. rujna 2015., njihovu razliku koja iznosi 15.728,57 HRK. Visina anuiteta po kamatnoj stopi utvrđenoj kao sniženoj na iznos od 5,59 % godišnje iznosi 318,58 EUR i sadrži glavni dug i kamatu s time da je visina ostalih anuiteta iskazana u Otplatnom planu i obračunata temeljem kamatne stope važeće na dan 30. rujna 2015.

8. Naime, nije sporno da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor 25. studenog 2006. zaključili Ugovor o namjenskom kreditu i da kreditor odobrava tužitelju kredit u iznosu od 80.820,00 CHF u protuvrijednosti u HRK, na rok otplate od 25 godina, za kupovinu stana. Također nije sporno da se tužitelj obvezao vraćati kredit u anuitetima koji su vezani uz valutu CHF, a nije sporno da su tužitelj i tuženik 3. veljače 2016. zaključili Dodatak Ugovoru o navedenom kreditu i da su Dodatkom Ugovoru o namjenskom kreditu suglasno mijenjane i dopunjavane pojedine odredbe osnovnog Ugovora o kreditu tako da je izvršena konverzija predmetnog kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom. Nije sporno da je tužitelj svojom voljom pristupio prihvaćanju konverzije, a konverzija se odnosi na konvertiranje ugovora o kreditu u bitnim sastojcima i to u dijelu valutne klauzule i u dijelu kamatne stope pa je nakon sklapanja ovog pravnog posla taj pravni posao po sili zakona uključivao promjenu valute kredita iz CHF u EUR, promjenu kamatne stope tako da na sve dospjele neplaćene tražbine, osim na dospjelu neplaćenu kamatu, za cijelo razdoblje od dana dospijeća do dana plaćanja obračunat će se i naplatiti kamata po dospijeću u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. tj. tuženika, a stopa kamate po dospijeću koja vrijedi na dan sklapanja Dodatka Ugovoru iznosi 5,84 % godišnje i da je na dan sklapanja Dodatka Ugovoru kamatna stopa sa 5,84 % godišnje snižena na 5,59 % godišnje. Konverzija je upućivala i utvrđenje preostalog iznosa neotplaćene glavnice kredita u EUR, a utvrđeno je da prema izračunu konverzije zbroj uplaćenih iznosa u kreditu u CHF preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB na dan uplate je veći od zbroja anuiteta / rata po kreditu u EUR u skladu s otplatnim planom za kredit u EUR, računajući do dana 30. rujna 2015., a razlika predstavlja više uplaćeni iznos koji je na dan 30. rujna 2015. utvrđen iznosom od 15.728,57 HRK. U slučaju da tužitelj kao korisnik kredita nije dao nalog iz ovog članka 7. Dodatka, tada je obvezan manje uplaćeni iznos podmiriti odmah nakon provođenja konverzije.

9. Tijekom ovog parničnog postupka ostalo je sporno jesu li odredba osnovnog Ugovora o kreditu kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i odredba o valutnoj klauzuli nepoštene ugovorne odredbe, a posljedično tome i ništetne. Sporno je ostalo i postoji li pravna osnova za isplatom utuženih iznosa s obzirom na sklopljeni Dodatak Ugovora o kreditu koji je sklopljen sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 102/15 – dalje: ZID ZPK/15), 21. prosinca 2015.

10. Imajući u vidu da je predmet spora između parničnih stranaka restitucijski zahtjev zbog nepoštenosti, a posljedično i ništetnosti dijela Ugovora o kreditu od 25. studenog 2006. koji su parnične stranke kao ugovorne sklopile, a u kojem je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, a restitucijski zahtjev tužitelja je posljedica ništetnosti ugovorne odredbe samo o valutnoj klauzuli, jer je tuženik pravilno uočio da je nastupila zastara za podnošenjem tužbe za isplatom

eventualno preplaćenih novčanih iznosa po osnovi promjenjive kamatne stope. Pravilno je tuženik ocijenio da je dana 14. lipnja 2019. nastupila zastara za eventualno preplaćene novčane iznose po osnovi promjene kamatne stope, a razmatrajući sporno pravno pitanje o postojanju ili nepostojanju prava tužitelja za povratom iznosa koji su posljedica primjene nepoštene ugovorne odredbe trebalo je poći od odredaba Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03 – dalje ZZP/03).

11. Odredbom članka 81. stavak 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a odredbom članka 87. stavak 1. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. ovog članka propisano je da ništavost pojedine odredbe Ugovora ne povlači ništavost iz samog Ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

12. Proizlazi da ako se u postupku utvrdi da je odredba Ugovora u potrošačkom Ugovoru nepoštena u smislu članka 81. stavak 1. ZZP/03 posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe je ništetnost iste. Odredbe ovog Zakona ne reguliraju pravne posljedice ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi pa se sukladno članku 2. stavak 2. ZZP/03 imaju primijeniti odredbe o obvezno pravnim odnosima, a to su odredbe Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZOO/05).

13. Odredbom članka 323. stavak 1. ZOO/05, a koja regulira posljedicu ništetnosti, propisano je da u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana ima obvezu vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva Ugovora, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju tada se ima dati odgovarajuća naknada u novcu i to prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako Zakon što drugo ne određuje.

14. Navedene odredbe ZZP/03 i članak 323. stavak 1 ZOO/05 dovoljno govore da je osnovna materijalno pravna posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe pravo potrošača na restituciju tj. njegovo osobno pravo da mu trgovac vrati sve ono što je temeljem nepoštenih odredbi primio i na taj način da ponovno uspostavi pravnu i činjeničnu situaciju kao da tih ništetnih odredbi nije bilo.

15. Treba istaći da nije pravilno pozivanje tuženika na Zakon o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15, 102/15 – dalje: ZPK/09) jer ZPK/09 regulira drugačije obvezni odnos, a koji je nastao sklapanjem Ugovora o kreditu. Ovdje tužitelj tužbeni zahtjev temelji na postojanju izvan ugovornog odnosa tj. stjecanja bez osnove, a koji je nastao kao posljedica nepoštenosti i ništetnosti u Potrošačkom ugovoru. Ugovornim odredbama iz Sporazuma o konverziji (Dodatak Ugovoru o kreditu) nije moguće osnažiti nešto što je od početka bilo ništetno i nema pravni učinak tako da tuženik neosnovano ocjenjuje da je tužitelj sklapanjem Sporazuma o konverziji izgubio pravo i pravni temelj da restitucijskih zahtjevom potražuje preplaćene iznose koji su posljedica nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Naime, ocjena je ovog suda da je pravo na potpunu restituciju potrošača u slučaju nepoštenosti ugovornih odredbi najvažnije pravo potrošača kod zaštite nepoštenih ugovornih

odredbi u Potrošačkim ugovorima. Ako se najvažnije potrošačko pravo ukida ili ograničava onda to mora biti propisano u jasnoj odredbi Zakona, a ne može se osnovno pravo potrošača tj. pravo na potpunu restituciju u slučaju ništetnosti odredaba Potrošačkog ugovora, ukidati i ograničiti posredno kroz ekstenzivno tumačenje propisa čija svrha praktično i nije zaštita potrošača od nepoštenih odredbi u Potrošačkim ugovorima. Ograničenja ili čak ukidanje bilo kojeg prava potrošača te pravo na potpunu restituciju treba biti propisano jasnim i nedvosmislenim odredbama Zakona i imati razumnu svrhu. Svako drugo tumačenje odredbi koje bi u konačnosti možda moglo ograničavati prava potrošača na potpunu restituciju mora biti restriktivno i stav je ovog suda da ako je zakonodavac smatrao da konverzijom CHF kredita potrošači trebaju izgubiti pravo na potpunu restituciju, kao posljedicu nepoštenosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu tada je to zakonodavac trebao jasno i nedvosmisleno propisati odredbama ZID ZPK/15. Kako zakonodavac to nije učinio tada i ne postoji pravna osnova u smislu odredbe Zakona, a koja bi opravdavala stav da su potrošači koji su konvertirali CHF kredite izgubili potpuno ili djelomično pravo na potpunu restituciju. Upravo je iz odredaba ZID ZPK/15 moguće utvrditi da iste reguliraju konverziju, a ne restituciju i onda s obzirom da je predmet reguliranja ovog Zakona konverzija, a ne restitucija, nedvojbeno treba zaključiti da ovaj Zakon ne sadrži bilo koju odredbu iz koje bi se moglo utvrditi da je konverzijom kredita potrošač izgubio pravo na potpunu restituciju ili da je to njegovo pravo ograničeno. Analizirajući odredbe ZID ZPK/15 razumno se može zaključiti da svrha donošenja ovog Zakona nije restitucija i saniranje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu već zaštita potrošača koji su sklopili Ugovore o kreditu u valuti CHF ili su vezani za tu valutu od promjenjivog tj. rastućeg tečaja CHF. Ako bi sud prihvatio da potrošači koji su konvertirali kredite nemaju pravo na potpunu restituciju, bez obzira što o tome ne govori nijedna odredba Zakona postavlja se pitanje koji bi razlozi opravdavali takvo, prema njima, ipak diskriminirajuće postupanje. U tom pravcu treba istaći i da je ipak potpuno neprihvatljivo da npr. potrošač koji je podigao kredit 2006., kao i tužitelj, ali isti nije konvertirao ili čak potrošač koji je kredit podigao u EUR ili uz valutnu klauzulu u EUR ima pravo na potpunu restituciju, a tužitelj koji je kredit konvertirao to pravo uopće nema ili mu je isto ograničeno. Nejasno je i zašto bi tužitelj koji je konvertirao kredit, u slučaju nepostojanja potpune restitucije ili ograničenja, trebao biti u slabijoj pravnoj poziciji od ostalih tj. drugih kategorija potrošača.

16. U ovom sporu je ključno bilo odgovoriti na pravno pitanje imaju li potrošači koji su kredit konvertirali pravo na potpunu restituciju ili takvo pravo nemaju.

17. Ocjena je ovog suda da tužitelj ima pravo kao potrošač koji je kredit konvertirao, na potpunu restituciju jer to pravo nijednom odredbom Zakona nije ukinuto, ograničeno ili dokinuto. Dakle, nema razloga koji bi mogli opravdati postupanje prema kojem potrošači koji su konvertirali kredite stvarno imaju manju razinu zaštite potrošačkih prava i koja im ne omogućavaju ostvarivanje temeljnog potrošačkog prava tj. prava na potpunu restituciju, dok svi ostali potrošači, neovisno o tome dali su dizali kredite u drugim valutama ili nisu uopće konvertirali CHF kredite, to pravo imaju u punom obimu.

18. Nije u pravu tuženik koji ističe da tužitelj nema pravni interes postavljati bilo kakav zahtjev prema tuženiku. Ocjena je ovog suda da tužitelj ima pravo postavljati i deklaratorni i kondemnatorni tužbeni zahtjev prema tuženiku. Naime, odredbom

članka 328. ZOO/05 propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a kada se ova odredba dovede u vezu s procesnom odredbom članka 187. stavak 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZPP), a koja odredba regulira mogućnost isticanja deklaratornog zahtjeva za utvrđenjem postojanja ili nepostojanja pravnog odnosa, a koji je između stranaka sporan, tužitelj ima pravni interes za podnošenjem tužbe na utvrđenje jer potpisani Sporazum o konverziji temeljem odredbi ZID ZPK/15, a kojim su izmijenili kao ugovorne stranke osnovni Ugovor o kreditu u pogledu valutne obveze i iznosa glavnice koja je ostala neotplaćena, ne znači da je tužitelj kao korisnik kredita izgubio pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojim odlukama poslovni broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019., Rev-809/2021 od 21. prosinca 2022., Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020. i Rev-1070/2019 od 21. prosinca 2022., upravo zauzeo takvo pravno shvaćanje pa je ovaj sud u obvezi isto cijeniti upravo na taj način.

19. Dakle, sklapanjem Sporazuma o konverziji 3. veljače 2016. tužitelj nije izgubio pravo na isticanje nepoštenosti i ništetnosti odredbi osnovnog Ugovora o namjenskom kreditu koji je kao korisnik kredita zaključio s tuženikom kao kreditorom 25. studenog 2006. Također, sklapanjem Sporazuma o konverziji tužitelj nije izgubio pravo na potpunu restituciju jer je odredba Ugovora o kreditu od 25. studenog 2006. (članak 1.) a u kojem je ugovorena valutna klauzula nepoštena tj. ništetna ugovorna odredba. Iako je nastupila zastara potraživanja po osnovi nepoštene ugovorne odredbe koja se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbe dijela Ugovora (članak 7. stava 2.) vezano za izmjenu redovne kamatne stope, a jer je i ta odredba Ugovora nepoštena, a time i ništetna.

20. Saslušana na glavnoj raspravi održanoj 14. srpnja 2026. tužitelj Biljana Ivanešić je istakla: "Moja obitelj i ja smo odlučili te 2006. podići stambeni kredit u Zagrebačkoj banci d.d. Otišla sam u Poslovnicu Zagrebačke banke d.d. ovdje u Požegi i kada sam službenoj osobi banke gđi. Rajki Mihoci izjavila razlog zbog kojeg sam došla u banku, nakon što je čula moj prijedlog određeno mi je rekla da Zagrebačka banka d.d. odobrava stambeni kredit, ali u valuti CHF. Dakle, meni je ponuđen upravo taj kredit u CHF jer mi je rečeno da je to najpovoljniji kredit, a ja ništa drugo nisam predlagala već sam prihvatila prijedlog službene osobe banke. Što se tiče ovog Dodatka Ugovoru o kreditu iz 2016., ja sam ga doista potpisala, a prethodno sam dobila poziv iz banke da dođem u Poslovnicu u Požegu i ja sam prihvatila taj Dodatak osnovnom Ugovoru te ga i potpisala zato što sam se bojala da CHF neće i dalje rasti. U tom trenutku sam smatrala da je to za mene i moju obitelj pravilno rješenje. Na poseban upit opunomoćenika tužitelja iskazujem da meni u banci nitko, a to znači ni gđa. Rajka Mihoci nije pojašnjavala značaje valutne klauzule ili promjenjive kamatne stope. Na poseban upit opunomoćenika tužitelja iskazujem da sam vam rekla da sam ja zdravstveni radnik i ja nisam mogla shvatiti te pojmove promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Na poseban upit opunomoćenika tužitelja iskazujem da ja tijekom mog školovanja, a ni kasnije, nisam imala edukaciju ili predmet u kojem bi bile obrađivane ove teme o kamatnim stopama ili valutnim klauzulama. Na poseban upit opunomoćenika tužitelja iskazujem da ja prije sklapanja Ugovora nisam sa službenom osobom banke ni o čemu pregovarala. Na poseban upit opunomoćenika tužitelja iskazujem kada sam potpisala Ugovor 2006., ja sam od službene osobe

dobila gotovi tekst Ugovora. Na poseban upit opunomoćenika tužitelja iskazujem da je početna rata vračanja kredita iznosila oko 1.900,00 HRK, a najviši iznos rate je bio oko 3.350,00 HRK. Na poseban upit opunomoćenika tužitelja iskazujem da ja prilikom izračuna konverzije nisam sudjelovala u tom izračunu, a rekla sam vam da sam ja potpisala taj Dodatak koji mi je ponuđen. Na poseban upit opunomoćenika tužitelja iskazujem da je i prilikom potpisivanja Dodatka osnovnom Ugovoru mene u banci dočekao gotovi tekst tog Dodatka koji sam potpisala. Na poseban upit opunomoćenika tuženika iskazujem da ja nisam u cijelosti pročitala Ugovor o kreditu. Na poseban upit opunomoćenika tuženika iskazujem da sam ja vama prethodno izjavila kako sam potpisala osnovni Ugovor o kreditu jer sam znala koji iznos mi se odobrava novca po osnovi kredita i rekla sam vam da sam i znala koliko iznosi kamata. Sve drugo što se dešavalo kasnije ja nisam mogla znati niti protumačiti, a jer sam vam rekla da ja nisam ekonomske ili pravne struke. Na poseban upit opunomoćenika tuženika iskazujem da smo i moj suprug i ja inače klijenti Zagrebačke banke d.d. i kada mi je gđa. Rajka Mihoci rekla da će mi se odobriti kredit u iznosu koji stoji u Ugovoru a to je 80.820,00 CHF, jer da je to najpovoljniji kredit, sve je išlo nekako jako brzo i ja nisam imala potrebe ni mogućnosti naknadno službenu osobu propitivati da mi pojašnjava odredbe Ugovora jer sam mislila da ono što u Ugovoru piše da će se to poštivati na način da ću ja vraćati kredit u iznosu od 1.900,00 HRK jer je to bila protuvrijednost mjesečne rate te i da ću plaćati kamatu po onoj stopi koja je upisana u Ugovoru. Na poseban upit opunomoćenika tužitelja iskazujem da me je slučajno netko upozorio da će mi se desiti da od početne rate od 1.900,00 HRK najviši iznos rate bude 3.350,00 HRK, ja nikada takav Ugovor ne bih zaključila jer sam vam rekla da smo upravo zbog tako povećavane rate kredita bili u teškoj financijskoj situaciji. Ostajem kod svega što je za mene izjavio moj odvjetnik, pravno."

21. Tužitelj Biljana Ivanešić je uvjerljivo, objektivno i iskreno iskazivala pa je sud njen iskaz prihvatio u cijelosti upravo zbog toga što je o svim činjenicama svjedočila životno i istinito. Prihvaćajući u cijelosti iskaz tužitelja te uzimajući utvrđenja iz kolektivne presude utvrđeno je da tuženik nije dokazao da se odredbama Ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive redovne kamatne stope i valutne klauzule pojedinačno pregovaralo, odnosno da iste nisu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj. Takvo postupanje uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Navedena odredba Ugovora o namjenskom kreditu, broj Ugovora 3207943818 od 25. studenog 2006., u odnosu na valutu tj. valutnu klauzulu, je nepoštena, a time i ništetna ugovorna odredba u smislu naprijed navedenih odredaba ZZP/03.

22. Naime, test poštenosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli proveden je u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđeno da je izostao učinak transparentnosti, a zbog čega su potrošači tj. korisnici kredita bili u nezavidnoj situaciji jer nisu mogli procijeniti bitne gospodarske posljedice koje bi navedene odredbe iz ugovora imale u smislu učinaka na njihove financijske obveze. To znači da tuženik kao banka i jača strana u ugovornom odnosu nije tužitelju kao potrošaču tj. korisniku kredita, dala sve potrebne informacije vezano za predmet ugovora o kreditu i okolnosti da sporna odredba Ugovora o kreditu prosječnom građaninu tj. korisniku kredita nije mogla biti jasna ni lako razumljiva, a što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i

obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača i onda se radi o ništetnoj odredbi (članak 81. – 88. ZZP/03).

23. Tužbu je tužitelj podnio 9. lipnja 2023., a što znači da je tužba podnesena unutar roka od 5 godina i zbog toga prigovor zastare u odnosu na restitucijski zahtjev vezan uz ništetnu odredbu kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu CHF tj. u odnosu na preplatu tečajnih razlika, nije osnovan. Naime, zastara po osnovi restitucijskog zahtjeva za isplatu na ime tečajnih razlika računa se od 14. lipnja 2018. jer je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio presudu poslovni broj Pž-6632/2017-10 kojom je potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu izreke kojom je utvrđeno da je tuženik u periodu od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupao protivno pozitivnim propisima, a radi čega je sud ocijenio da tužitelj ima pravo na preplatu po osnovi tečajnih razlika. Dakle, Viski trgovački sud Republike Hrvatske je nakon što je Vrhovni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem poslovni broj Revt-575/16-5 od 3. listopada 2017. prihvatio reviziju tužitelja iz spora povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, potrošača – Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača iz Zagreba i ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u točkama I. i II. izreke i predmet vratio Visokom trgovačkom sudu na ponovno suđenje, ponovno odlučujući u preostalom dijelu u predmetu povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, svojom presudom poslovni broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. odbio žalbe tuženih banaka, a to znači i ovdje tuženika i potvrdio presudu i rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2012. pa ovaj sud utvrđuje da je tuženik od 1. listopada 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u Ugovorima o potrošačkom kreditiranju, na način da je ugovorena valuta u ugovorima o kreditima, a uz koju je vezana glavnica CHF jer prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Određeno je utvrđeno navedenom presudom da su banke postupale suprotno odredbama tada važećeg ZZP/03 i ZZP/07 i suprotno ZOO/05.

24. Sud prihvaća stav tužitelja da sklapanjem Dodatka osnovnom Ugovoru o kreditu na dan 3. veljače 2016. tužitelj nije lišen prava na potpuno obeštećenje jer sklopljenim Dodatkom odnosno konverzijom ugovora nije uspostavljena pravična ravnoteža ugovornih strana. Naime, iz teksta Dodatka ugovora ne proizlazi da se tužitelj sklapanjem istog odriče svog potraživanja zbog ništetnih ugovornih odredbi iz CHF kredita, a i praksa suda EU potvrđuje da zakonska intervencija u predmetne ugovorne odnose ne može imati nikakvih štetnih posljedica za potrošače u smislu njegove zaštite zajamčene Direktivom broj 93/13/EEZ, a što u konkretnom slučaju

znači da se tužitelj vraća u onaj ugovorni stadij kao da ništetne odredbe nisu ni postojale (presuda suda EU, C-118/2017 točka 40. i 43. presude).

25. Dakle, na glavnoj raspravi održanoj 1.listopada 2026. sud je vršeći uvid u Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3207943818 od 25. studenog 2006. zatim i u Dodatak ovom ugovoru od 3. veljače 2016. koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, utvrdio:
- da je u ugovoru o namjenskom kreditu tužitelj realizirao kredit u iznosu od 80.820,00 CHF u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju kreditora za CHF na dan isplate kredita (članak 1.);
- da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor 3.veljače 2016. zaključili Dodatak ugovoru o kreditu, a koji Dodatak je osnovnom Ugovoru sklopljen radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF;
- da je Dodatkom osnovnom ugovoru izvršena denominacija u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim ZID ZPK/15;
- da su tužitelj i tuženik Dodatkom osnovnom ugovoru utvrdili iznos preostale glavnice od 63.132,12 CHF, što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan 30. rujna 2015. iznosi 440.710,94 HRK;
- da je preostali rok otplate kredita u mjesecima 196 na dan 30. rujna 2015.
- da prema izračunu konverzije zbroj uplaćenih iznosa po kredita u CHF preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB na dan uplate je veći od zbroja anuiteta / rata o kreditu u EUR u skladu s otplatnim planom za kredit u EUR, računajući do dana 30. rujna 2015. i ta razlika iznosi 15.728,57 HRK više tj. predstavlja više uplaćeni iznos;
- da su stranke suglasno Dodatku osnovnom ugovoru utvrdile novi otplatni plan denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR i da na dan 30. rujna 2015. nedospjela glavnica kredita u EUR iznosi 40.884,92 EUR.

26. Dakle, na okolnost utvrđenja visine tužbenog zahtjeva sud je proveo financijsko knjigovodstveno vještačenje po vještaku mr. sc. Filipu Toliću, stalnom sudskom vještaku iz Gornje Vrbe, Ulica 108. brigade 27, a koji je u pisanom Nalazu i mišljenju (stranica 398 - 422 spisa) istakao da je vještačenje utemeljeno na navedenim ugovoru o namjenskom kreditu od 25. studenog 2006., na dodatku ugovoru o kreditu koji je zaključen između stranaka 3. veljače 2016., na početnom Otplatnom planu, Prometu po kreditu broj 7103416636 i izračunu konverzije na dan 30. rujna 2015., a nakon što je zadatak vještaku bio da utvrdi preplaćene iznose po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule (uzimajući u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu te naknadno povisivane kamatne stope i uzimajući u obzir srednji tečaj CHF na dan korištenja Ugovora o kreditu i naknadni rast tečaja na dan plaćanja pojedinog anuiteta) te utvrđujući razlike između konvertirane glavnice u HRK i glavnice kakva je bila da se preostala CHF glavnica pretvori u kunsku po početnom tečaju, vještak je utvrdio da je tužitelj Biljana Ivanešić preplatila kamatu nastalu između primijenjenog Otplatnog plana i ugovorenog Otplatnog plana po mjesecima, u razdoblju od 10. studenog 2007. do 16. siječnja 2014., u iznosu od 4.130,82 EUR, a jer je obračun izvršio sve do dana kada je 16. siječnja 2014. zakonska kamata snižena na 3,23 % godišnje. Međutim, imajući u vidu istaknuti prigovor zastare, a koji je sud kao osnovan prihvatio u odnosu na promjenjivu redovnu kamatnu stopu, restitucijski zahtjev po ovom osnovu nije prihvaćen tj. odbijen je. Vještak je u pisanom Nalazu i mišljenju naglasio da je tužitelj Biljana Ivanešić na dan 30. rujna 2015. tuženiku više platila iznos od 46.272,70 HRK ili 6.141,41 EUR, kao razliku tečaja za CHF kojeg je

tužena banka primjenjivala prilikom plaćanja svakog anuiteta u HRK, naspram tečaja za CHF na dan isplate kredita, a kako je to vještak prikazao u Tablici broj 4., po mjesecima i ukupno. Naglasio je kako je do navedenog iznosa došao da je od kunske protuvrijednosti anuiteta na dan plaćanja oduzeo kunski iznos anuiteta na dan isplate kredita pa je u Tablici broj 6. sačinio Specifikaciju ukupne preplate po razlici u tečaju CHF (više plaćeno po mjesecima i ukupno). Proizlazi da zbir pojedinačnih novčanih iznosa u valuti EUR iz Tablice 6. u razdoblju od 10. ožujka 2008. pa do 10. rujna 2015. daje iznos od 6.141,41 EUR.

26.1. Međutim, kako je na prijedlog tužitelja imenovani vještak utvrđivao koliko iznose zatezne kamate na pojedinačne vještačenjem već utvrđene preplaćene iznose po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule do dana provođenja konverzije, a nakon toga da odbije od dobivenog iznosa zateznih kamata iznos koji je konverzijom utvrđen kao preplaćeni iznos te i da utvrdi ukoliko iznos po osnovi zateznih kamata ne bude dovoljan, ostatak iznosa da treba umanjiti s glavnicom utvrđenih preplaćenih iznosa. Po ovoj uputi, a koju je sud prihvatio, vještak je u Tablici broj 1. prikazao skupni Pregled preplata u ukupnom iznosu i po pojedinim datumima, kako po osnovi preplate u valutnoj klauzuli tako i po osnovi preplate u kunama. Na temelju izvršenog uvida u Tablicu broj 1., utvrđeno je kako je i istakao vještak, da postoji u toj Tablici skupni pregled preplata u ukupnom iznosu i po pojedinim datumima, a koji je nastao zbog naknadno povisivane kamatne stope te naknadnog rasta srednjeg tečaja CHF na dan plaćanja pojedinog anuiteta u odnosu na srednji tečaj CHF na dan isplate kredita, na dan 30. rujna 2015. Pojedinačni iznosi preplate kamata u kunama daju zbirno iznos od 31.123,61 HRK, a pojedinačni iznosi preplate tečajnih razlika daju zbirno iznos od 46.272,70 HRK ili ukupno 77.396,31 HRK odnosno 10.272,22 EUR. U Tablici broj 3. vještak je obračunao zatezne kamate na već utvrđene preplaćene iznose od datuma plaćanja anuiteta do dana izvršenja konverzije i utvrdio da po obje osnove obračunata zatezna kamata iznosi 33.546,73 HRK, a kako je predloženo od strane tužitelja da se od dobivenog iznosa zateznih kamata odbije iznos koji je konverzijom utvrđen kao preplaćeni iznos (15.728,57 HRK), vještak je utvrdio da se nakon ovog umanjenja dobije iznos od 17.818,16 HRK ili 2.364,88 EUR. Razlika između konvertirane glavnice u kunama i glavnice kakva je bila da se preostala CHF glavnica pretvori u kunsku po početnom tečaju je 27.094,17 HRK ili 3.596,01 EUR.

27. Tužitelj nije imao primjedbi na Nalaz i mišljenje vještaka te je u podnesku od 26. lipnja 2026. istakao putem opunomoćenika da od tuženika potražuje iznos od 10.272,22 EUR koji iznos je ukupna preplata u EUR do 10. rujna 2015. te da na taj iznos po osnovi razlike anuiteta nastalih zbog korištenja ništetne odredbe Ugovora o jednostranoj promjeni kamatnih stopa te i korištenja ništetne odredbe da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu CHF, potražuje daljnje zatezne kamate počev od 1. listopada 2015. pa sve do isplate. Po osnovi razlike pogrešno obračunate glavnice tužitelj od tuženika potražuje 3.596,01 EUR zajedno sa zateznim kamatama počev od 1. listopada 2015. pa do isplate kao što potražuje i na ime dospjelih zakonskih zateznih kamata iznos od 2.364,88 EUR, zajedno s troškom parničnog postupka. Postavljajući ovako tužbeni zahtjev tužitelj je, opreza radi, a prema shvaćanju Vrhovnog suda RH u predmetu Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026. zaključio da ako sud utvrdi da nema mjesta udovoljenju u dijelu glavnog tužbenog zahtjeva pod II. i IV. Tada je predložio podrednim tužbenim zahtjevom (eventualna kumulacija) da sud naloži tuženiku da tužitelju isplati na ime zateznih kamata

4.452,42 EUR, a jer je to iznos zateznih kamata koje su dospjele na preplaćene iznose kamata i tečaja do dana konverzije, zajedno sa zateznom kamatom od 1. listopada 2015. pa do isplate te i da mu tuženik isplati iznos od 3.596,01 EUR na ime razlike pogrešno obračunate glavnice, također sa zateznom kamatom od 1. listopada 2015. pa do isplate.

28. Tuženik je istakao prigovor preinačenom tužbenom zahtjevu tužitelja i predložio sudu da ne dopusti objektivnu preinaku tužbe.

29. Na glavnoj raspravi održanoj 1. listopada 2026., a prije izvođenja dokaza, sud je dopustio preinaku tužbe sukladno odredbi članka 190. stavak 3. ZPP-a jer je ocijenio da je objektivna preinaka tužbe svrhovita za konačno rješenje odnosa između stranaka.

30. Sud u cijelosti prihvaća nalaz i mišljenje vještaka mr. sc. Filipa Tolića jer je isti argumentiran i stručan, a što znači da je vještak detaljno, na vrlo jednostavan način i uz praktično pokazivanje svih pojedinačnih utvrđenja odgovorio na sve upite tužitelja, a nakon što je sud iz utvrđenog činjeničnog stanja u Nalazu vještaka mogao utvrditi pojedinačne novčane iznose koje je tužitelj preplatio po razlici u tečaju CHF (Tablica 6., stranica 416 spisa), valjalo je zaključiti da je tužbeni zahtjev prihvaćen tako da je sud tužitelju priznao i dosudio zateznu kamatu na svaki pojedinačni iznos koji je tužitelj preplatio po razlici u tečaju CHF od 10. ožujka 2008. pa sve do 10. rujna 2015.

31. Pravilan je stav tuženika da podredni tj. kumulirani tužbeni zahtjev nije postavljen u skladu s odredbom članka 188. stavak 2. ZPP-a jer je odredbom članka 188. stavak 1. ZPP-a propisano da u jednoj tužbi tužitelj može istaknuti više zahtjeva protiv više tuženika, kad su svi zahtjevi povezani istom činjeničnom i pravnom osnovom, a stavkom 2. ZPP-a je propisano da tužitelj može dva ili više tužbenih zahtjeva u međusobnoj vezi istaknuti u jednoj tužbi tako da sud slijedeći od tih zahtjeva prihvati ako nađe da onaj drugi koji je ispred njega istaknut nije osnovan. Dakle, tužitelj postavlja eventualno kumulirani tužbeni zahtjev i za isplatu zateznih kamata na više plaćene iznose, a taj tužbeni zahtjev je već sadržan u glavnom tužbenom zahtjevu u kojem se traže više plaćeni iznosi i zatezne kamate na više plaćene iznose. Pravilno tuženik primjećuje da su predmetne zatezne kamate obuhvaćene u glavnom tužbenom zahtjevu i onda se ne radi o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu iz članka 188. stavak 2. ZPP-a jer je isti već sadržan u glavnom tužbenom zahtjevu. Međutim, treba istaći da je u tužbi postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelj od tuženika zahtijevao po osnovi restitucije ukupno 14.303,88 EUR, a postavljajući glavni tužbeni zahtjev nakon provedenog vještačenja tužitelj od tuženika potražuje na ime razlike u iznosima anuiteta 10.272,22 EUR, po osnovi razlike pogrešno obračunate glavnice zahtjeva 3.596,01 EUR i po osnovi zakonskih zateznih kamata zahtjeva 2.364,88 EUR, a što predstavlja iznos od 16.233,11 EUR. Dakle, upravo zbog činjenice da je tužitelj nakon provedenog vještačenja povisio tužbeni zahtjev, sud je preinaku tužbe kroz povećanje tužbenog zahtjeva dopustio, sukladno odredbi članka 190. stavak 3. ZPP-a, a jer je to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa između stranaka.

32. Imajući u vidu izneseno pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu Rev-457/2025, proizlazi da su neosnovani tužbeni zahtjevi za isplatu

glavničnih iznosa i to 10.272,22 EUR, 3.596,01 EUR i 2.364,88 EUR, a kako je naprijed istaknuto. Dakle, tužitelju pripadaju samo zatezne kamate na pojedine preplaćene iznose s osnova ništetne odredbe o kreditu u kojoj je glavnica kredita utvrđena u valuti CHF. Primjenom članka 1115. ZOO/05 tužitelju pripadaju zatezne kamate od dana kada su ti iznosi plaćeni pa do dana kada su iskorišteni za namirenje obveze po valjano sklopljenom Dodatku Ugovoru o kreditu s danom 30. rujna 2015.

33. U vezi tijeka zateznih kamata i primjene odredbe članka 1115. ZOO postoji ustaljena sudska praksa redovnih sudova pa tako i ovog suda koja je reafirmirana i u odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-5475/2021 od 30. lipnja 2022., U-III-4613/2021 od 30. lipnja 2022. i U-III-3540/2021 od 30. lipnja 2022. U tim odlukama Ustavni sud navodi da je s obzirom na to da je u konkretnom slučaju utvrđena nepoštenost ugovorne odredbe zbog povrede načela savjesnosti i poštenja koja se dogodila već u predugovornoj fazi (propustom tuženika da potrošaču da odgovarajuće obavijesti o spornim ugovornim odredbama prije sklapanja ugovora), tuženik je nesavjesni stjecatelj i zbog čega duguje zatezne kamate od dana stjecanja.

34. Tuženik pitanje zatezne kamate problematizira i u svezi preinake tužbe tvrdeći da zakonske zatezne kamate na preinačeni dio tužbenog zahtjeva teku od trenutka kada je isti postavljen jer ne može biti u zakašnjenju u odnosu na razdoblje prije nego je postavljen preinačeni tužbeni zahtjev pri tome se pozivajući na revizijsku odluku broj Rev 1133/2021 od 14. prosinca 2021. Međutim, prihvaćajući stav Proširenog vijeća VSRH iz presude i rješenja poslovni broj Rev-457/2025, ovaj sud zaključuje da tužitelju pripadaju na preplaćene iznose po osnovi ništetne odredbe osnovnog Ugovora o valutnoj klauzuli u CHF, zatezne kamate za razdoblje od dana svake preplate pa do dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate u konverziji. Ovo stoga što u imovini tuženika više nema onih naprijed spomenutih novčanih iznosa koje tužitelj potražuje sa zateznim kamatama od 1. listopada 2015. pa do isplate. Navedeni iznosi su u cijelosti iskorišteni za namirenje obveza tužitelja iz pravno valjanog Dodatka Ugovora o kreditu i to kako oni dospjelih do 30. rujna 2015. tako i onih budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR, a koji su dospjeli nakon sklapanja Dodatka, kako je to ugovoreno u članku 6. navedenog Dodatka Ugovoru o kreditu. Taj Dodatak je bio odraz prisilne odredbe članka 19. c stavak 5. ZPK/15 i na taj način je provedenom konverzijom ostvarena, kao i odredbom članka 323. stavak 1. ZOO/05, propisana posljedica ništetnosti sporne odredbe Ugovora o kreditu upravo zato što o imovini tuženika više nema imovine tužitelja koju bi tuženik stekao na temelju ništetne odredbe.

35. Treba istaći da kada bi ovaj sud odlučivanjem o zateznim kamatama na tzv. koverzijsku preplatu, umjesto na zatraženu preplatu po osnovi ništetnih odredbi Ugovora, ne bi se radilo o odlučivanju izvan postavljenog tužbenog zahtjeva, a to stoga što se radi samo o drugačijim izračunima kamate na preplaćene iznose. Ovo stoga što kamate na konverzijsku preplatu imaju temelj na pravnoj osnovi koja nije bitno različita od one o kojoj se u postupku raspravlja. Naime, radi se o kamati koja izvire iz istog činjeničnog supstrata, a koja nije obuhvaćena obračunom konverzije i računa se od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do konverzije. Dakle, dio zateznih kamata za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih

obroka do dana prestanka obveze izvršene konverzijom nije obuhvaćen obračunom u konverziji, niti je uređen u ZIDZPK/15 i onda bi u tom dijelu bio osnovan zahtjev tužitelja na temelju Općeg propisa iz članka 1111. i 1115. ZOO/05 jer bi tužitelju pripadale zatezne kamate na preplaćene iznose po osnovi tečajnih razlika zbog nepoštene i ništetne odredbe o deviznoj klauzuli u CHF i to na sve iznose koje je tužitelj plaćao u većem iznosu od početnog tečaja. Dakle, tužitelju bi pripadale zatezne kamate u cijelosti, nakon izvršenog obračuna i onda bi na uglavičeni iznos kamata tužitelj imao pravo zahtijevati zateznu tj. procesnu kamatu od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

35.1. Tijekom ovog parničnog postupka na prijedlog tužitelja imenovani vještak je izračunao koliko iznose zatezne kamate od svakog preplaćenog iznosa po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i ništetne odredbe o valuti u CHF, od svakog preplaćenog iznosa pa do isplate. U Dopuni Nalaza i mišljenja, a kako stoji u Tablici 3. (stranica 552 - 554 spisa) vještak je utvrdio da na već utvrđene preplaćene iznose zatezna kamata od dospijeća tj. plaćanja anuiteta pa do 30. rujna 2015. iznosi ukupno 33.546,73 HRK ili 4.452,42 EUR, uz obračun konverzijskog tečaja 1,00 EUR = 7,53450 HRK. No, kako imenovani vještak nije razdvojio obračun zatezne kamate zbog preplaćenih iznosa po osnovi povećanja redovne kamatne stope i po osnovi tečajnih razlika tada sud nije bio u mogućnosti utvrditi koliki bi bio obračun zatezne kamate od dospijeća svakog pojedinog iznosa po osnovi tečajnih razlika, a jer je nastupila zastara potraživanja za preplaćene iznose po osnovi više plaćene redovne kamate. Dakle, tužitelj nema pravo osnovano zahtijevati zateznu kamatu na svaki pojedinačni preplaćeni iznos po osnovi povećanja redovne kamate već samo po osnovi tečajnih razlika i to na svaki pojedinačni novčani iznos od dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., a kako stoji u Specifikaciji izračuna preplaćenog iznosa po razlici u tečaju CHF (više plaćeno po mjesecima i ukupno).

36. Vezano za odluku o trošku parničnog postupka treba istaći da bez obzira na djelomičan uspjeh tužitelja u ovom sporu, a to znači i veći uspjeh tuženika u sporu, trošak koji se odnosi na izdatak radi plaćanja nagrade opunomoćenicima stranaka trebaju snositi stranke tako da svaka plati svoje troškove postupka. Ovo stoga što je u identičnim predmetima, a u kojem je sporno pravo za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, koji je konvertiran u Ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u EUR, sudska praksa je neujednačena, naročito kod drugostupanjskih sudova koji na istovjetne činjenice različito primjenjuju pravo. Kako i navode neki drugostupanjski sudovi: "Još uvijek nije primijenjen procesnim pravom predviđen mehanizam za prevladavanjem tih razlika." tj. neujednačena sudska praksa jer i u nekim odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske koji u svojim odlukama na istovjetne činjenice različito primjenjuju pravo (Rev-637/2019 od 15. studenog 2022., Rev-1096/2022 od 8. studenog 2022. i Rev-586/2019 od 21. prosinca 2022.). Zbog tih okolnosti, a koje se odnose na obeštećenje potrošača nakon konverzije, zbog različitog tumačenja prava na trošak parničnog postupka jedino treba istaći kako tužba tužitelja nije bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh, a zbog čega je odluka suda da bi odvjetničke troškove stranke trebale snositi svaka svoje, a budući da je bilo nužno izvesti dokaz financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tužitelju je valjalo priznati ukupne troškove vještačenja koji iznose 648,17 EUR i taj novčani iznos tužitelju dosuditi sa zateznom kamatom od donošenja presude pa do isplate, a jer je zateznu kamatu tužitelj zatražio, sukladno odredbi članka 151. stavak 3. ZPP-a.

37. Zbog iznesenih razloga odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 30. listopada 2026.

Sudac:
Ljubomir Mirković

Uputa o pravu na žalbu
Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Podnosi se ovome sudu pismeno u roku od 15 dana od dana primitka presude. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dna:
1. Odvjetnik Mijo Kladarić, Pilareva 8, 35000 Slavonski Brod
2. OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Lopašićeva 6, 10000 Zagreb



Broj zapisa: **9-3088f-73446**

Kontrolni broj: **04c4d-7a1da-fe5e4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.